

Gideon Samson

De hemel kan wachten

Leopold / Amsterdam

Voor Jolijn, zonder wie ik geen woorden heb

Vierde herziene druk 2017

Eerder verschenen als *Ziek*

Copyright © Gideon Samson 2009, 2017

Omslagontwerp © bij Barbara

Handgeschreven omslagtekst Rosa Schogt

Boekverzorging Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam

NUR 284 / ISBN 978 90 258 7266 3

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Zielig

Mek is op bezoek. Met haar moeder. Ze hebben een boek meegenomen.

‘Hier,’ zegt Mek. ‘Om te lezen.’

Ze geeft me het boek. Het is ingepakt. Ik leg het op het kastje naast me.

‘Ga je het niet uitpakken?’ vraagt Mek.

‘Laat nou!’ zegt Meks moeder.

Mek vertelt hoe het op school was en wat ik allemaal heb gemist. Het is een snel verhaal met veel woorden. Ik word er moe van.

‘Meggie!’ zegt Meks moeder. ‘Zo gaat het wel weer!’

Meks moeder komt uit Amerika, daar is ze geboren. Ze praat altijd met uitroeptekens.

Mek zegt niks meer. Ik zeg ook niks.

‘Hoe gaat het nou?’ vraagt Meks moeder na een tijdje. Als je goed luistert, hoor je dat er zelfs achter haar vraag een klein uitroeptekentje zit.

Ik haal m’n schouders op. ‘Misselijk.’

Meks moeder knikt. Misselijk. Dat kan ze wel begrijpen. ‘O beebie!’ zegt ze, en nog een keer: ‘O beebie!’ Bij de tweede keer pakt ze mijn arm vast en kijkt me lang aan.

‘Mam!’ zegt Mek. Ze heeft een uitroepteken van haar moeder gepikt. Omdat ze jaloers is.

‘O sorry hoor!’ Meks moeder laat mijn arm weer los. Ze

blijft me wel aankijken. In haar ogen zie ik hoeveel medelijden ze heeft, dus kijk ik maar naar haar voorhoofd. Maar het helpt niet. *Je bent superzielig!* staat daarop. Met grote, dikke letters. Even dik als het Amerikaanse accent waar ze haar uitroeptekenzinnen mee inpakt.

‘Zullen we weer gaan?’ vraagt Mek.

Ik vind het fijn dat ze het vraagt en knik misselijk. Dat kan ik namelijk. Misselijk knikken.

‘Dag beebie!’ zegt Meks moeder. ‘Kom aan, hè!’

‘Dag liefste vriendinnetje!’ zegt Mek. Ze pakt mijn arm even vast. Iets minder hard dan haar moeder, maar nog steeds niet fijn.

Mek en haar moeder lopen de kamer uit. Ik lees wat er op hun ruggen staat. *Wat ben jij zielig!* staat er op de ene. *Je bent m’n zieligste vriendinnetje!* staat er op de andere.

‘Was dat Meggie?’

‘Was wát Meggie?’

Mama wijst naar de gang. ‘In de lift,’ zegt ze. ‘Met haar moeder.’

‘Je hebt ze toch gezien.’

‘Wat?’ Mama snapt het niet.

‘In de lift,’ zeg ik.

Nu snapt mama het wel. Ze is even stil. Ik ben ook stil. Dan zegt mama: ‘Lief dat ze komen hè.’

Ik wil niet praten. Ik knik. Als m’n kin bij m’n borst is, voel ik wat er straks gaat gebeuren. Het zit al in mijn keel.

‘Iedereen denkt aan je.’ Mama wil me knuffelen, maar dat wil ik ook niet.

‘Misselijk?’ vraagt mama.

‘Kots.’

‘O jee! Meisje toch!’

Ik kijk naar mama, naar haar ogen. *Je bent m’n zieligste dochter* zegt haar rechteroog. *En ik heb er maar één* zegt haar linkeroog.

‘Bak?’ vraagt mama.

‘Bak!’ zeg ik. Het is m’n eerste uitroepteken van de dag. Ik hou niet van uitroeptekens. Ik moet er meteen door overgeven.

‘Meisje toch! Meisje toch!’ Mama slaat een arm om me heen en ik stop even. Maar ik ben nog lang niet klaar, dat voel ik. Er zit nog meer. Dat moet er ook uit.

Harry komt. Hij heeft een schone bak bij zich. En een pilletje.

~

Een herinnering. (Vers in m’n hersens.)

Het was zeven weken geleden. Nee, 53 dagen. Ziekenhuis. Uitslaapkamer. Ik lag uit te slapen. Zoiets als wat papa en mama vroeger op zondagochtend deden, maar dan niet na een acht uur durende nacht, maar na een negen uur durende operatie.

‘Belle?’ vroeg een mevrouw in het wit. ‘Ben je wakker?’

Ik deed m’n ogen open. Wie was dat? En hoe wist zij mijn naam? Ik probeerde het in m’n hoofd op een rijtje te zetten. Ik kwam tot het volgende:

- 1 De operatie is mislukt.
- 2 Ik ben nu dood.
- 3 Die witte mevrouw is een engel.
- 4 Er is dus toch een hemel.

De engel lachte naar me. Ze zei dat ik nog maar even moest slapen.

Ik vroeg waar God was. Ze knipoogde en zei dat ik lekker m'n ogen dicht kon doen.

Een paar uur later werd ik echt wakker.

~

Mama zit op haar stoel. Ze heeft Meks boek in haar hand. 'Uitpakken?' vraagt ze.

'Best,' zeg ik.

Het is een meidenboek. Mek houdt van meidenboeken.

'Leuk,' zegt mama.

'Ja,' zeg ik.

Mama legt het boek weer op mijn kastje. 'Filmpje kijken?'

'Goed.'

Mama doet de tv aan. Ik kan niet kijken, ik word er ziek van. Ik doe m'n ogen dicht. Niet aan de misselijkheid denken. Niet aan ziek zijn denken. Ik probeer leuke dingen door m'n hoofd te laten gaan, maar het lukt voor geen meter.

'Zal ik 'm uit doen?' vraagt mama.

Ik antwoord niet. Daar heb ik even geen zin in. Mama zet de tv uit. Ik hou mijn ogen dicht. Ik voel dat het weer gaat komen. Het kruipt omhoog, van m'n buik naar m'n keel.

'Bak!' zeg ik.

Mama is er snel bij en ik mik het er netjes in. Het doet pijn. Het doet altijd pijn.

'Klaar?' vraagt mama.

Ik wou dat het zo was.

Steen

Ik lig alleen op een kamer. Omdat ik heel ziek ben. En omdat mama dat fijn vindt. Kan ze lekker hard huilen als ze bij me is. Niemand hoeft dat dan te horen. Behalve ik.

Mama is heel vaak bij me. Elke dag, en als het kon nog vaker. Ze neemt boeken mee. En kaartjes van mensen die aan me denken. Veel mensen weten niet dat je ook gewoon een kaartje naar het ziekenhuis kunt sturen.

‘Deze is van Sonja,’ zegt mama.

Ik bekijk het plaatje op de voorkant. Het is een olifant, helemaal in het gips. *Beterschap!* staat eronder.

‘Weet je nog wie Sonja is?’

‘Ja,’ lieg ik.

Ik draai het kaartje om.

Lieverd!

Weet je nog wie ik ben? Fred en ik denken veel aan je!

Gaan we snel weer naar die olifanten met die grote piemels?

Liefs en zoenen,

Sonja

Nu weet ik weer wie Sonja is. Een vriendin van mama, van vroeger. We zijn met haar naar de dierentuin geweest. Twee jaar geleden. Daarna gingen we met Fred en een gekke meneer in een restaurant eten. En Sonja vond dat mama verliefd

moest worden op die gekke meneer.

‘Lief hè,’ zegt mama.

‘Ja.’

‘Iedereen denkt aan je.’

Het zal wel. Ik ben moe. En misselijk. Dat gaat vaak samen. Ik ga wat beter liggen. Mama pakt een boek. Het is een boek van mij. Ze vindt mijn boeken leuk. Ik draai me om. Het helpt een klein beetje tegen de misselijkheid. Of ik dénk dat het helpt, maar dat helpt ook.

Ik kan niet slapen. Te misselijk. Ik hoor hoe mama de bladzijden omslaat. Ik tel mee. Ik kom tot vierenzeventig tellen. Tweeëntachtig tot de volgende. Achtenzestig tot die daarna. Mama leest best snel.

Ik stop met tellen. Je hebt er niks aan.

‘Ik ga,’ zegt mama.

‘Waarom?’ vraag ik.

‘Je weet wel,’ zegt mama.

Dat is waar. Ik weet wel. Maar ik vind het stom en daarom vraag ik het toch.

‘Blijf gewoon, mam.’

‘Nee nee.’

‘Hij bijt niet.’

‘Dat weet ik nog zo net niet.’ Mama beweegt op haar stoel. Ze is bang dat papa komt en dat ze er dan per ongeluk nog is. En dat hij dan bijt.

‘Ga maar,’ zeg ik.

‘Zal ik dat maar doen dan?’ vraagt mama. ‘Of zal ik toch blijven?’

Daar heb ik nou zo’n hekel aan. Dat zegt ze alleen maar voor mij. En ze meent het niet eens. Want het liefste wil ze

gaan. Ze is echt bang voor papa.

‘Gá maar!’ Ik gebruik een uitroepteken. Het kan even niet anders. Voor je het weet gaat mama gek doen en blijft ze terwijl ze weg wil. En dan komt papa en krijgen ze ruzie.

‘Oké,’ zegt mama.

‘Oké,’ zeg ik.

Mama geeft me een zoen. ‘Ik ben er weer over een uurtje,’ zegt ze. Ze staat op.

‘Dan al?’ vraag ik.

‘Ja dan al.’

Ik weet wat mama nu denkt. Ik ga er niks over zeggen.

‘Tot straks.’

Mama knikt. ‘Ja tot straks.’ Ze loopt weg. Dan draait ze zich om. Mama gaat er wel iets over zeggen.

‘Een uurtje lijkt me meer dan genoeg,’ zegt mama. En meteen er achteraan: ‘Hij blijft toch nooit langer.’

~

Een herinnering.

Het was 53 dagen geleden. Ziekenhuis. Vlak voor de operatie. Ze zouden me zo komen halen. Mama zat bij mijn bed.

‘Kindje,’ zei ze, ‘ik ben nu al trots op je.’

Ik voelde me leeg in m’n maag, omdat ik niks had gegeten. En vol in m’n kop, omdat er duizend nare gedachten doorheen vlogen.

‘Komt papa nog?’ vroeg ik. Hij zat ergens op de gang of beneden, dus leek het me logisch dat hij ook nog iets liefs kwam zeggen.

‘Ik zal kijken,’ zei mama.

Ze liep de kamer uit en een paar minuutjes later liep papa

de kamer in. Alsof het een toneelstuk was. Dat één speler twee rollen had en dat ik (het publiek) ze dus nooit tegelijk op het podium kon zien. Vroeger op de basisschool deden we dat wel. Maar nu niet meer. Ik was hier veel te oud voor. En papa en mama ook.

‘Waar is mama nou?’ vroeg ik.

‘Die wacht even buiten,’ zei papa.

Ik wou boos worden en zeggen dat ze kleuters waren. Dat papa en mama altijd alleen maar aan zichzelf dachten en dat het nu eens een keer om mij ging. Maar toen werd ik gehaald.

‘Het is zover,’ zei de liefste vrouw die in het ziekenhuis rondliep. ‘Ga je mee?’

Mijn lege maag stuiterde heen en weer. Mijn volle kop vulde zich met nóg meer nare gedachten.

Niet meegaan! Het wordt je dood!

Ik probeerde een knoop in m’n hersens te leggen, maar dat lukte niet. Ze krioelden als slakken door elkaar.

Die chirurg is niet zo verdomd goed als dokter Baars zegt! Die gek weet niet wat hij met je doet! Na de operatie word je nooit meer wakker!

Papa gaf me een zoen en een hand. Tegelijkertijd. Toen reden ze mijn bed naar de operatiekamer voor een pittig werkje.

~

‘Mijn prinsesje!’ Zo noemt papa mij. Lekker origineel.

‘Dag meneer de koning,’ zeg ik tegen papa. Dat is grappig want zo heet papa ook echt. Van z’n achternaam.

Papa gaat op de rand van het bed zitten. Hij weet dat de stoel van mama is.

‘Ik heb wat voor je,’ zegt papa.

‘Mooi,’ zeg ik. ‘Dat werd tijd.’

Papa kijkt verbaasd. Ik knipoog naar hem. Hij lacht een beetje.

‘Het is eigenlijk van Renate,’ zegt papa.

‘O.’

‘Van Renate en mij,’ zegt hij snel.

Ik kijk naar papa. Naar zijn ogen. Wat kunnen die liegen. Dat zie ik altijd meteen.

‘Wat is het nou, pap?’ vraag ik. ‘Van jou of van Renate?’

‘Renate.’

‘Oké,’ zeg ik. ‘Maak jij het maar open. Ik ben te ziek om cadeautjes open te maken.’

‘Het is niet ingepakt,’ zegt papa. ‘En het is ook niet echt een cadeautje.’

Ik schud m’n hoofd. ‘Ook dat nog.’

Papa voelt in zijn binnenzak. Het is dus iets kleins.

‘Hier.’

‘Wat is het?’ vraag ik.

‘Een steen,’ zegt papa.

Dat zie ik ook wel. Maar een steen van Renate is niet alleen maar een steen. Daar zit meer achter.

‘Je moet ’m onder je kussen leggen,’ zegt papa.

‘En dan?’

Hij haalt z’n schouders op. ‘Dat weet ik niet.’

Ik geloof er niks van. Een steen voor onder je kussen is niet alleen maar voor onder je kussen. Ik kijk naar papa’s ogen.

‘Wat zei Renate?’

Papa kijkt omlaag. Hij schaamt zich.

‘Nou?’

Papa zucht. ‘Hij maakt je beter,’ zegt hij. ‘Misschien.’

‘Die steen?’

Papa knikt.

‘Zei Renate dat?’

Papa knikt nog een keer.

‘En geloof jij dat?’

‘Ik weet het niet,’ zegt papa.

Wat is papa toch een sukkel. Een steen die je beter maakt. Wie gelooft dat nou? Moet je papa nou zielig zien kijken. En mama denkt dat hij bijt.

‘Pap?’

‘Hm?’

‘Het is wel een mooie steen.’

Papa kijkt weer een beetje blij. ‘Ja hè,’ zegt hij.

Ik knik en leg de steen op het kastje naast m’n bed.

‘Hij hoeft niet onder je kussen hoor,’ zegt papa.

‘Weet ik,’ zeg ik. ‘Zo is het beter. Kan ik ernaar kijken.’

Papa knikt. Dan zeggen we een hele tijd niks.

‘Ik moet gaan,’ zegt papa.

‘Wanneer kom je weer?’ vraag ik.

‘Wanneer jij wil dat ik kom.’

‘Morgen.’

‘Dat kan niet.’

‘Waarom zeg je dat dan?’

Papa haalt z’n schouders op. Hij is echt een beetje een sukkel.

‘Volgende week?’ vraag ik.

Papa knikt.

‘Blijf je dan wat langer?’

Papa belooft het. Maar beloftes van papa zijn net uitslagen van een medisch onderzoek. Ze klinken prachtig. En je hebt er niks aan.

~

Een herinnering.

Het was 56 dagen geleden. Ziekenhuis. Het kamertje van dokter Baars. Mama en ik zaten tegenover de dokter. Hij vouwde een map met foto's open.

‘Luister goed,’ zei dokter Baars.

Ik keek naar een schilderij. Het hing achter de dokter. Een vrouw met gigantische billen. Toch was ze mooi.

Hè? Wat kregen we nou opeens? Mama zat te huilen.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Heb je me begrepen, Belle?’ vroeg dokter Baars.

Ik schudde m'n hoofd. Dokter Baars schudde mee. Alsof hij het zelf ook niet had begrepen.

‘Ik wil maar zeggen,’ zei hij, ‘dat we moeten opereren.’

‘O,’ zei ik.

‘En snel een beetje.’

Mama hilde nog steeds, dus praatte de dokter maar door tegen mij.

‘Alles komt in orde,’ zei hij. ‘Het is een pittig werkje, maar er loopt hier een chirurg rond die er verdomd goed in is.’

Dokter Baars lachte. Mama hilde. Ik wist niet wat het beste was.

~